

DE EONISCHE GOD

D.H. HOUGH

DE EONISCHE GOD.

Het is tot verheerlijking van God, dat alles wat Hij over Zichzelf aan ons onthult, van praktische waarde is. Hoe meer wij Hem naar Zijn Wezen leren kennen, des te meer zullen wij in ons geloofsleven groeien. Hoe meer wij Zijn alles overstijgende liefde beseffen, des te meer zullen wij in liefde wandelen, en hoe meer wij Zijn rechtvaardigheid en macht waarderen, des te meer hebben wij daar deel aan en zullen wij Zijn naam verheerlijken.

Hetzelfde geldt met betrekking tot Gods verhouding tot de tijd. Hoe graag wij God ook beter zouden willen leren kennen, Hij lijkt ons vaak oneindig ver weg; en wanneer Hij Zich in Zijn Woord openbaart als staande buiten ons concept van tijd, dan wordt de afstand bijna oneindig. Als tijd vreemd is voor God, hoe kan Hij er dan een voorstelling van hebben, wat tijd voor ons betekent? Bij alle eerbied voor de gedachte, dat God eeuwig is en in het oneindige woont, zijn wij toch niet helemaal zeker, in hoeverre dit feit in de Schrift geopenbaard is. Terwijl het ons onvoorstelbaar lijkt, dat God een begin zou kunnen hebben, gaat toch het begrip van oneindigheid ons voorstellingsvermogen te boven en is dat ook voor ons nu van weinig praktische waarde.

Rom. 16:26.

In de slotwoorden van de Romeinenbrief schrijft Paulus over het bevel van de “eionische God”, dat het geheimenis van het evangelie onder de volkeren bekend gemaakt moet worden. De vertalingen hebben hier algemeen “de eeuwige God”. De vertalers schreven dit beslist met vaste overtuiging, want God werd immers niet geboren en sterft ook niet. Niemand wilde deze eigenschap van God, dat Hij altijd leeft, afzwakken. Het is helaas een feit, dat zij die de traditionele weergave verdedigen en ons beschuldigen van loochening van de eeuwige God, van Zijn eeuwige bestaan, er aan de andere kant niet voor terugschrikken om zelf te schrappen in de liefde en de rechtvaardigheid van God. Toch kan dit gedrag niet als excuus gelden voor een inperking door ons van het bestaan en van de waardigheid van God, vooropgesteld dat wij dit werkelijk zouden doen, omdat wij het Griekse woord *aionios* met het woordje ‘eionisch’ uitdrukken en dit met de bedoeling zouden doen Gods onbegrensde bestaan met het begrensde leven van een zondaar gelijk te stellen, alleen om een dogma te verdedigen.

Maar hoe moet een vertaler zich hier dan gedragen? In vers 25 verschijnt het woord *eionisch* als een uitdrukking van tijd. Wat in *eionische* tijden verzwegen was, wordt nu geopenbaard. Als er echter iets in eeuwigheid (*eeuwige tijden* kan men toch nauwelijks zeggen, want naar onze begrippen is *tijd* begrensd en *eeuwigheid* onbegrensd, dus het één sluit het ander uit) verborgen geweest zou zijn, dus zonder begin en zonder einde wat tijd betreft, dan had het immers nooit openbaar gemaakt kunnen worden. Om deze moeilijkheid te omzeilen, worden de vertalers inconsequent en schrijven:

“*eeuwenlang* verzwegen” (NBG) of:

“dat door *de tijden der eeuwen* heen verzwegen was” (HSV)

“waarover *eeuwenlang* gezwegen is” (NBV21)

Zo wordt er van het woordje “eionisch” in twee verzen achter elkaar één keer “eeuwen” die voorbij zijn, gemaakt (in vers 25) en daarna een “eindelozige eeuwigheid”, namelijk de ‘eeuwige’ God in vers 26. Het is toch veel beter om beide keren hetzelfde te vertalen en in vers 25 “*eionische tijden*” te zeggen, in vers 26 “de *eionische* God”. En in vers 27 “*voor de eonen der eonen*” in plaats van “in alle eeuwigheid” (NBG en HSV) en “in eeuwigheid” (NBV21).

Het bijvoeglijk naamwoord “eionisch” beperkt het *bestaan* van God helemaal niet en loochent ook absoluut niet, dat Hij zonder begin en zonder einde is. Het staat *niet* in verband met het begrip tijd of een tijdelijke duur van Zijn bestaan. In tegendeel, in deze woordsamenstelling komt Zijn *verbondenheid* met al het gebeuren gedurende de eonen tot uitdrukking. Spreken wij over God, dat Hij *nu* handelt, op dit ogenblik, dan zeggen wij daarmee niet, dat Hij gedurende een uur, een jaar of een eon niet ook God geweest is en gehandeld heeft. Hij is

God in heden, verleden en toekomst. Als wij daarom over de eonische God spreken, dan spreken wij over Zijn daden en Zijn invloed gedurende de eonische tijden. Hij is de Onderschikker en Plaats-toewijzer gedurende de eonen.

Hoe uitzonderlijk dit ook mag klinken, wij hebben hier een aan alle kanten bevredigende oplossing. Als Paulus daadwerkelijk over een eonische God spreekt, dan zegt de weergave met deze woorden ons ook veel meer dan de formulering “de eeuwige God”. De waarheid van God is steeds volmaakt en opbouwend, veelbetekenend en leerzaam.

Omdat het buiten ons voorstellingsvermogen ligt om te begrijpen, wat oneindigheid in ruimte en tijd betekent, mogen wij dankbaar zijn, dat de Schrift nauwelijks in deze begrippen spreekt. In plaats daarvan worden voor ons begrijpelijke tijdvakken beschreven, *eonen*, waarover ons gezegd wordt, dat God ook de God van deze tijden is.

De ontwikkeling van de openbaring.

De leer van de eonen is in het Oude Testament niet zo duidelijk beschreven als in het Nieuwe Testament. Het Hebreeuwse woord voor eon behoort tot de familie van het woord “donker”. Dat zegt het een en ander over de betekenis; het duidt iets aan dat niet nader verklaard wordt, dat in de tijd donker, duister is, iets dat er van de eon af aan was, zoals b.v. de geweldigen (Gen. 6:4) en ook iets wat in de toekomst, na slechts vaag aangeduide perioden, zal gebeuren. De profeten voorzagen dikwijls feiten in de toekomst, maar exacte tijden en de volgorde worden alleen maar aangeduid.

Met het kruis van Christus, dat het centrale punt in de eonen is, wordt het plan van God gedurende de eonen steeds duidelijker. De eonen begonnen met Gods voornemen in Christus (Ef. 3:11; 2 Tim. 1:9), en Zijn dood was de noodzakelijke gebeurtenis voor het afsluitende tijdvak ervan (Hebr. 9:26). Daarom wordt in de boeken en brieven van het Nieuwe Testament het plan en het werk van God gedurende de eonen veel uitvoeriger gepresenteerd en uitgelegd dan in de vroegere geschriften.

Dat geldt in het bijzonder voor de brieven van de apostel Paulus, die daarmee de diepten van God aan het licht brengt (1 Cor. 2:10). De Romeinen- en Efezebrief leiden ons binnen in de geheimenissen en onthullingen wat betreft de uitvoering van de plannen van God gedurende de eonen, die Gods heerlijkheid op een op een manier die nooit eerder was bedacht, onthullen en waarderen. Doordat de beweegreden voor de dood en de opstanding van Christus bekend gemaakt wordt, wordt ook het schema van de eonen en de bedoeling van God met die eonen duidelijk naar voren gebracht; zoals namelijk het vergankelijke, het stoffelijke, de onvergankelijkheid moet aandoen, zo wordt ook het tijdelijke, het begrensde, in de dimensies van de Vader binnengeleid door Christus, de Zoon.

Instructies voor onze wandel.

De erkenning van God als de eonische God is ook voor onze kennis van grotere zegen dan wij gewoonlijk waarnemen. Zoals alles in de Schrift, dient het voor ons tot onderricht, tot terechtwijzing en tot opvoeding in gerechtigheid (2 Tim. 3:16 en 17). Is het niet veelbetekenend, dat na twee van de hoogste lofprijzingen aan God met het oog op de eonen, direct praktische instructies voor het dagelijkse geloofsleven volgen? Deze gedeelten vinden wij in de Romeinen- en Efezebrief; dat zijn ongetwijfeld hoogtepunten in de brieven van de apostel. Wij zouden ze eens moeten lezen zonder rekening te houden met de hoofdstuk- en versindeling.

De eerste tekst staat in Romeinen 11:36-12:1 (NCV): *“Want uit Hem en door Hem en tot Hem is het al. Hem zij de heerlijkheid voor de eonen! Amen! Ik spreek jullie dan aan, broeders, door het medelijden van God, jullie lichamen te presenteren als offer, levend, heilig, welgevallig voor God, dat is jullie logische godsdienst”*

In Efeze 3:21-4:2 (NCV) lezen wij: *“Hem (God) zij de heerlijkheid in de uitgeroepen gemeente en in Christus Jezus tot in alle generaties van de eon der eonen! Amen! Ik spreek jullie dan aan, ik, de gebodene in de Heer, te wandelen de roeping waardig waarmee jullie geroepen werden, met alle ootmoedige gezindheid en zachtmoedigheid, met geduld elkaar verdragend in liefde”.*

Beide keren wordt God verheerlijkt *voor de eonen*, gevolgd door een aansporing voor de gelovigen tot een waardige wandel. Deze aansporing is gebaseerd op wat telkens daarvoor gezegd wordt, zoals ook uit het woordje “dan” (oorzakelijk voegwoord) blijkt.

Terwijl deze praktische instructies gebaseerd zijn op het al eerder uiteengezette onderricht, worden beide met de verheerlijking van God verbonden, die gedurende de eonen toeneemt en in het bijzonder in de

komende eonen verkondigd wordt. Onze wandel berust op de openbaring van God en Zijn toenemende verheerlijking door Zijn schepselen.

Op dezelfde manier wordt in de Romeinenbrief het bevel van de eonische God (16:26) met geloofsgehoorzaamheid verbonden. Het geheimenis, dat gedurende eonische tijden verzwegen was, maar toen geopenbaard werd, is in de hoofdstukken 5 en 11 van de Romeinenbrief uiteengezet. Daar worden wij erover onderwezen, dat wij, toen wij nog vijanden waren, met God verzoend werden door de dood van Zijn Zoon (5:10) en dat Israëls huidige terzijdestelling de verzoening van de wereld is (11:15). De toegang tot de vrede met God voor gelovigen, de toestand van verzoend zijn met Hem, is een onderdeel van het plan van God voor de eonen. Het is gebaseerd op de daad van God in Christus (2 Cor. 5:18,19). *Door het geloof bevatten wij, dat de eonen aangepast zijn door Gods uitspraak* (Hebr.11:3 – NCV) en Hij is de God van de eonen of de eonische God, Die Zich gedurende deze tijdperken aan Zijn schepselen wil openbaren door Christus Jezus, opdat zij hun Schepper leren kennen; want Hij wil *Alles* in hen zijn.

D.H. Hough.

U.R. 1/1981.